

Izraelis Regardjė¹

GYVYBĖS MEDIS, arba ISTORINĖ KABALA

(ištraukos; bendram susipažinimui)

Todėl tu turi suprasti, kad tai ir yra pagrindinis Kelias į palaimą, suteikiantis sieloms intelektualinę Dieviško Vienijimosi pilnatvę. Tačiau žynio arba teurgo palaimos talentas iš tikrųjų vadinasi Demiurgo Vartais absoliučiai viskam, arba Gėrio sostu ar rūmais. Jis taip pat sugeba apvalyti sielą. Tada jis pritraukia proto gebėjimą visur regėti gėrį, išlaisvina iš nemokšiškumo apnašų ir atveda į vienijimąsi su dievais, kurie patys skleidžia visokį gėrį.

Jamblichas

LEIDĖJŲ ĮŽANGA

„Jeigu aš teisingai įžvelgiu laiko ženklus, tai šiuo metu jau pradeda kilti Paslapčių Šventovė slėpusi uždanga. Dvasinis žmonijos gyvenimas (analogiškai ilgiems metų laikotarpiams stojantiems klimatiniais ciklams) kartais įžengia į palankias vystymuisi fazes, ir ta banga, kuri pakilo pirmaisiais XX a. dešimtmečiais, dar tik įgauna greitį ir jėgą. Laiko ženklai matosi iš leidžiamų knygų apie magiją, kuriose atskleidžiamos tikros paslaptys, o taip pat ir iš jų formos, kuri lengvai suvokiama metafiziškai mąstyti gebantiems skaitytojams. Tarp jų labai svarbios yra dvi Regardjė knygos: *Granatų sodas* ir *Gyvybės Medis*... Regardjė nuostabus autorius tiek dvasine, tiek ir literatūrine prasme. *Gyvybės Medžio* neįmanoma pervertinti, ši knyga, be abejo, taps okultizmo klasika“.

Tokią nuomonę apie Regardjė išsakė Auksinės Aušros ordino magė ir teurgė Dion Fortune 1933 metų sausio mėn. žurnale *The Occult Review* išspausdintame straipsnyje „Ceremoninė magija be paslapties šydo“. Šie žodžiai nemažai prisidėjo prie jauno Regardjė svaiginančios mago ir teurgo karjeros. Būtent jis nuėmė nuo šiuolaikinio okultizmo iki tol jį dengusią uždangą ir išviešino hermetinio Auksinės Aušros ordino maginę-teurginę praktiką. Regardjė okultinio ryškio dar nenustelbė nė vienas šiuolaikinės magų plejados šviesulys.

Dar ankstyvoje jaunystėje Regardjė labai susidomėjo kabala ir daug metų ją studijavo, kaip ir teosofiją, religijotyra bei filosofiją. 1926 m. Amerikoje jis buvo priimtas į Rozenkreicerių Ordino bendruomenę, veikusią prie Vašingtono universiteto. Jam buvo padarytos dvi išimtys: jis buvo žydas ir per jaunas, todėl dėl jo priėmimo teko kreiptis į ordino metropoliją ir balsų dauguma jis visgi buvo priimtas.

1932 m., būdamas dvidešimt ketverių, Regardjė išleido savo pirmąją knygą apie magiją *Granatų sodas*, kurioje pačius pirmus žingsnius šioje srityje žengiantiems naujokams išdėstė magijos pradžiamokslį, remdamasis savo paties kabalistine patirtimi ir komentuodamas A. Kroulį, Elifasą Levį, Pratarą Ahadą, Polą Fosterą Keisą ir D. H. Lourensą. Tai buvo paprastas ir aiškus vadovėlis, lengvai supažindinantis su sudėtinga kabalos sistema ir jos simbolika.

¹ Israel Regardie (1908 – 1988), vienas žymiausių XX a. okultistų, daug ir patikimai rašęs apie hermetinį Auksinės Aušros ordiną. Jo raštai ir jo mokiniai didžia dalimi prisidėjo formuojant šiuolaikinį Vakarų okultizmą.

Tais pačiais metais Regardjė išleido ir antrąją savo knygą *Gyvybės Medis*, kurią daugelis vadina jo *Magnum Opus*², pagrindiniu darbu. Ji taip pat iki šiol yra laikoma išsamiausia knyga apie teurginę magiją ir kartu pats puikiausias įvadas į šią discipliną. Abi knygos išleido stambi anglų leidykla *Raider ir K^o*, leidžianti ezoterines knygas, kitaip sakant, jos buvo viešai pateiktos ne tik siauram ratui, bet visiems besidomintiems okultizmu.

Dion Fortune atsiliepimai ir pagyros jo darbams bei asmeninis palaikymas atvėrė jam po Auksinės Aušros ordino veiklos nutrūkimo (1903) susikūrusio dukterinio ordino *Stella Matutina* duris. Jis buvo priimtas į šį ordiną 1933 m. 1936 m. išleido knygą *Mano rozenkreiceriški nuotyčiai* apie savo patirtis šiame ordine, o 1937 m. išleido keturis toms teurginių maginių mokymų, pagrįstų ordino ritualine praktika, bendru pavadinimu *Auksinė Aušra*.

Regardjė tapo talentingu rašytoju ir pradėjo leisti vieną po kitos vis įdomesnes okultines knygas. 1938 m. pasirodė jo darbas *Vidurinė kolona*, kurioje jis pabandė magiją sintetinti su Jungo psichoanalize ir tuo metu dar tik prasidedančiomis psichoanalizės hipotezėmis.

Parašęs ir išleidęs tiek knygų apie magiją ir atvėręs ezoterines žinias visiems jų ieškantiems, Regardjė realizavo savo slapčiausią norą, atsiradusį po Dion Fortune straipsnio „Ceremoninė magija be paslapties šydo“ publikacijos. Frensis Kingas ir Izabelė Sazerlend knygoje *Magijos atgimimas* rašė: „Okultinės magijos atgimimas įvyko taip, kaip ir turėjo įvykti, ir tai padarė vienas žmogus, daktaras Frensis Izraelis Regardjė“. Neseniai įsigiję visą Izraelio Regardjė Fondo archyvą, pamatėme, kokią milžinišką darbą nuveikė šis žmogus kabalos, psichologijos ir Enocho magijos³ srityse, mes galime patvirtinti, kad jis buvo ne kabinetinis okultistas, o aukščiausio lygio teurgas, aukščiausio lygio magijos ekspertas.

Chic Cicero ir Sandra Tabatha Cicero
Metatrono namas, 1999 m. rugpjūtis

AUTORIAUS ĮŽANGA

Plačiai paplitusi nemokšiška pažiūra į aukščiausią Dieviškąją Teurgiją⁴, nepaisant dažnų ir visur kaišiojamų nuorodų į magiją, per amžių tėkmę sukūrė apie ją neteisingą, iškreiptą visuotinę nuomonę. Nedaug terastume šiandien žmonių, turinčių bent miglotą, bet teisingą požiūrį į sistemą, kurios idėjas senovės išminčiai vadino tikru karališku transcendentinės magijos menu. Dar mažesnis žmonių būrys turi sugebėjimų ir yra pasiruošęs iki galo ginti jos filosofiją bei skleisti jos principus tarp tų, kurie pasirodys esą to verti, nes kartu su magijos reputacija krenta ir pačių magų, pavertusių savo meną balaganų preke, vertė. Deja, taip jau atsitiko, kad juos tiesiog apiplėšė. Ir net dar daugiau, pats žodis *magija* šiais laikais tapo bjaurasties, šlykštybės sinonimu, todėl iš visų pusių susilaukia vien pajuokos ir užgaulių.

Jau keletą amžių visuotiniu pritarimu Europoje egzistuoja šios visiškai neteisingos sąlygos. Tik XIX amžiaus viduryje Elifasas Levis⁵, labai gabus ir talentingas, linkęs sintezuoti ir turintis literatūrinį talentą autorius, pabandė grąžinti magijai amžius švietusią šlovę. Visiškai neaišku, kaip

² *Magnum Opus* (lot.) - alchemijoje taip vadinama galutinė Didžiojo Darymo fazė: *Filosofinio Akmens ir Gyvybės Eliksyro* gamyba (abu šios fazės komponentus reikia suprasti simboliškai, nes tai yra metafizinės formulės).

³ Enocho magija – magija pagrįsta Senojo Testamento apokrifu (judėjų ir ankstyvųjų krikščionių literatūros veikalas, nesutampantis su oficialiu religiniu mokymu ir Romos Bažnyčios neįtrauktas į kanonines Biblijos knygas), Enocho Knyga.

⁴ Teurgija (gr. – dieviškas veiksmas) yra magijos rūšis naudojama kaip asmeninis dvasinis augimo instrumentas tampresniam suartėjimui su visatos Dievišku Šaltiniu.

⁵ Eliphas Levi (1810 – 1875), prancūzų okultistas, praktikavęs ceremoninę magiją. Laikomas šiuolaikinio okultizmo pradininku. Plačiau žr. E. Levi. *Transcendentinės Magijos Doktrina*, Kalendorius, Kaunas, 2006.

būtų pasibaigę šie jo bandymai, jeigu jam į pagalbą nebūtų atėjusi 1875 m. teosofinio⁶ judėjimo filosofija ir po to kilusi visuotinė diskusija mistikos ir okultizmo klausimais. Tačiau ir tų pastangų nepakako, nes ir dabar, po tiek metų dėmesio ir atvirų ginčų ezoterinės filosofijos klausimais, po praktinių patirčių daugelyje sferų, neįmanoma rasti nė vieno darbo, kuris bent būtų bandęs aiškiai, tiksliai, be tuščiažodžiavimo ir slėpimosi po simboliais nedviprasmiškai išaiškinti magiją. Štai praėjo aštuoniasdešimt metų studijuojant okultizmą ir nė vienos rimtos knygos apie magiją!

Kai įvairiuose sambūriuose pasklido žinia, kad šių eilučių autorius studijuoja magiją, pasipylė klausimai apie ją. Laikui bėgant klausimų lavina augo, o jų turinys buvo toks vienodai nemokšišškai naivus, kad autorius pradėjo mąstyti apie knygos rašymą, nes tik taip buvo galima visiems atsakyti. Kadangi iki šiol niekas nesiėmė neįtikėtina sunkaus darbo supažindinti plačiuosius visuomenės sluoksnius su vienu iš svarbiausių žmonijos egzistavimo klausimų, tai autorius prisiėmė šią atsakomybę. Nors teks aiškinti šimtus puslapių pačių įvairiausių tekstų, autorius pabandys išsklaidyti daugelio skaitytojų pesimistinį skepticizmą, kurį jiems kartu su pikta lemiančia šypsenėle ilgus metus nemokšos kalė į galvas nuolat kartodami apie magijos dviprasmybę, miglotumą ar siauraprotiškumą. Labiau klaidingos nuomonės apie magiją neįmanoma sugalvoti. Leiskite man iš karto pasakyti, kad magija – tai labai tiksli, aiški ir suvokiama sistema. Joje nėra miglotų ar abejotinių formulių ir formuluočių. Kiekvienas žmogus pajėgus suvokti jų prasmę, nes painaus ir neaiškaus jose nieko nėra. Be to, magijoje viskas paruošta specialiai praktiniams eksperimentams. Jos sistema išsiskiria absoliučiu moksliniu pagrindu, o kiekvieną sistemos dalį galima patikrinti ir įrodyti praktiškai. Autorius siekia, kad kiekvienas, tiek nepasiruošęs skaitytojas, tiek ir žmogus, jau pasišventęs magijos bei kitoms įdomių mistinių sistemų ir filosofijų studijoms, galėtų suprasti ir suvokti tuos esminius principus ir pagrindus, kuriais remiantis sukurtas ir pastatytas magijos bokštas.

Esu dėkingas *Messrs. Methuen & Co.* leidyklai, leidusiai iš sero E. A. Badžo⁷ knygos perspausdinti keturių Egipto dievų atvaizdus.

Izraelis Regardjė,
Londonas, 1932 m. rugpjūtis

1. MISTICIZMAS: MAGIJA IR JOGA

Magija – tai mums magų perduotas tradicinis mokslas apie gamtos paslaptis.

Elifasas Levis

Daugelis savo kalboje nuolat vartoja frazes apie žmonijos ritimąsi į bedugnę, kuri traukia auką apglėbusi taip stipriai, kaip aštuonkojis savo auką. Šios bedugnės vardas – civilizacija, tiksliau šiuolaikinė civilizacija. Mums teko matyti pasaulinę viso socialinio antstato griūtį, kaip nuo ekonominių krizių smūgių deformuojasi nacionalinių organizacijų struktūros, prieš visišką suirimą virsdamos amorfiniais dariniais. Vis labiau neįtikėtina atrodo mintis, kad artėjant šiuolaikinės civilizacijos saulėlydžiui kas nors sugebės išlaikyti bent dalelę individualumo ir dieviško palikimo, kurių pasireiškimas žmogų paverčia žmogumi.

Išimtį iš šio bendro srauto sudaro tik maža žmonių saujelė, tie, kurie gimė jau naujais laikais ir geba aiškiai, be abejonių šešėlio suvokti, kad likimas neišvengiamai veda juos į tobulėjimą, į savo

⁶ Teosofija skleidė mokslo, religijos ir filosofijos sintezę. Viena iš šios srovės kūrėjų Jelena Petrovna Blavatskaja (1831 – 1891), arba EPB, kaip ji pati save vadino. Pagrindiniai E. Blavatskajos veikalai: *Slaptoji Doktrina*, *Raktas teosofijai*, *Tylos balsas*, *Izidė be paslapties šydo*. Didelę organizacinę pagalbą jai teikė Henris Olkotas, tapęs jos „dešiniąja ranka“.

⁷ Budge E. A. Wallis. *The Gods of the Egyptians*, vol. 1,2. New York: Dover Publications, Inc., 1969.

prigimtį idealą. Tai mažuma, tai mistikai, menininkai ir poetai, sugebantys pakelti uždangą, pažvelgti po ją ir atnešti mums anapusinės šviesos. Šiai saulei reikėtų priskirti ir mažą grupelę tų, kurie nors ir neatsiliepia į nenumaldomo likimo šaukimą bei savo giluminio *aš* prigimtį, siekia išlaikyti distanciją nuo savimi patenkintų masių. Masės per daug noriai leido save įtraukti į civilizacijos karuselę ir ištrinti atmintį apie tikrąsias žmonijos vertybes, maitinančias ir palaikančias gyvybiškumą, tiek vidinį, tiek ir išorinį. Godžiai kibdamos į nuolat kintantį ir laikui bėgant išsprūstantį, greitai besimainantį išorinį egzistavimą, su pasišlykštėjimu žvelgdamos į dvasinius dalykus, masės budriai ir nekantriai stebi dvasiškai įžvalgesnę ir negausią žmonijos pažangiųjų saulę. Šis faktas geriausiai įrodo šiuolaikinio žmogaus nuovargį ir dvasinio gyvenimo nostalgiją.

Šventame Rašte parašyta: „Be apreiškimo iš viršaus⁸ tauta praranda savitvardą“ (Pat 29 18). Ta žmonijos dalis, kuri gyvena Vakaruose, laikui bėgant prarado dvasinio regėjimo talentą. Sukurtas eretinis barjeras, atskiriantis europiečius nuo gyvybinio srauto, kuris net ir dabar, nepaisant absurdiškų užtvarų ir kliūčių, pulsuoja ir vibruoja kraujyje su visa ankstesne jėga per visą universalią formą ir struktūrą.

Pasak filosofinės Magų Tradicijos, kiekvienas žmogus yra savarankiškas ir savivaldus individualios sąmonės, energijos ir valios centras, t. y. siela. Žmogus kaip žvaigždė, švytinti ir gyvenanti savo vidine šviesa, skrieja per žvaigždėtą erdvę vienišas ir niekieno neprilaikomas, neskaitant gravitacinio poveikio, kurį daro jam artimos ir tolimos žvaigždės. Kadangi visatos žvaigždetoje erdvėje konfliktai tarp dangaus kūnų retas įvykis – tik tais atvejais, kai vienas jų išklysta iš savo orbitos, – taip ir žmonijos karalystėje neturėtų vyroti nei konfliktų, nei disharmonijos. Tiesa, tam kiekvienas žmogus turėtų pažinti savo dvasinę prigimtį ir jos tikslus, suvokti savo kelią ir siekti neišklysti iš jo, nes žmonės nutolo nuo esminių šaltinių, būdingų tiek jų vidiniam pasauliui, tiek ir visatai, atsisakė savo tikrųjų dvasinių siekių ir atplėšė save nuo dieviškos prigimtės⁹, jie prarado bet kokią viltį, juos apėmė depresija.

Kaip žmonijai grįžti į mistinę vienovę su vidiniu *aš*? Kas gali padėti individualiai sielai susijungti su visatos realybės Esme? Kur driekiasi tas kelias, kuris gali išvesti į asmeninį tobulėjimą ir (kaip pasekmę) padėti išspręsti tas sudėtingas ir painias problemas, kurios vargina žmoniją?

* * *

Genijaus apsiareiškimas, nepriklausomai nuo kai kurių jo pasireiškimo aspektų ir veiklos sferos, pasižymi jį lydinčiais fenomenais, kaip visada ir svarbiausia: *regėjimu* ir *ekstaze*. Ta patirtis, kurią *aš* suvokiu kaip genijų, yra, be jokios abejonės, tiek požymis, tiek ir būtina genijaus brandos sąlyga. Vidutinybėms ši apokalipsinė¹⁰ patirtis nepasiekiamo; nepasiekiamo ji ir tiems, kurie turi tik talentą, nors talentas jau gali tapti pradiniu laipteliu kelyje į genijaus stadiją. Genijus nėra ir niekada nebuvo nuoseklaus atsargumo ir kantrybės vaisius. Nereikia per daug sureikšminti masių nuolat kartojamos frazės, kad genijus – tai vien darbas ir menka dalelė įkvėpimo. Kad ir koks vertingas būtų darbas, jis joku būdu neišves į genijaus didybę.

Kad ir kokioje fizinės veiklos srityje dirbtume, kartais pasiekdami nuostabių rezultatų, tačiau nors ir labai reikšmingi jie būtų, nors ir daug pastangų mums kainuotų, mes neišskelsime net menkos kūrybinės idėjos kibirkštėlės ir mūsų neapims ekstazė. Išoriniai genijaus atributai – kantrybė, rūpestingumas, darbštumas – tėra tik nematomo sąmonės centro tekančios energijos pertekliaus

⁸ Deja, lietuviškame vertime neliko daugelio pirminių prasmų. Taip ir šioje eilutėje liet. vert. skaitome: „Kai nėra svajonės, tauta praranda savitvardą“.

⁹ Tokia yra monados **involiucijos** kelio logika, nes ji susikoncentravo į fizinių kūnų kūrimą materijoje; **evoliucijos** kelio logika – kilimas iš materijos į dvasią.

¹⁰ Apokalipsinė (gr. *apokalypsis* – apreiškimas) patirtis, pranašavimas, apreiškimų regėjimas,

pasireiškimas. Tai tik požymiai, iš kurių atpažįstamas genijus, siekiantis parodyti idėjas ir mintis, knibždančias jo sąmonėje ir praplėšiančias plėvelę, skiriančią fizinę sferą nuo dieviškos.

Genijus iššaukiamas arba sukuriamas per aukščiausią intuicinę patirtį, kaip antrinis šios patirties produktas. Būtent patirtis, žaibu sminganti iš Arkangelų pasaulio, suteikia įkvėpimo akimirką ir viską nugalinčią tiesą, o kartu patenkina visus proto norus ir suteikia emocinį pasitenkinimą.

Detalesnis šios patirties aiškinimas nuvestų mane į metafizikos ir filosofijos subtilių gelmes, todėl čia šios temos neliesiu, tačiau apmąstymai gali būti įdomūs.

Tie, kurie gavo genijaus titulą ir laikomi iškiliausiais žmonėmis, praėjo per minėtą patirtį. Gal tai per didelis apibendrinimas, bet jame glūdi dalis tiesos. Daugelis kitų, ne tokių iškilių, kurių gyvenimas buvo taip pat pažymėtas analogiška laiminga privilegija, su jos pagalba galėjo užbaigti reikšmingus darbus fizinėse sferose, pavyzdžiui, mene, kurių kitaip būtų buvę neįmanoma užbaigti.

Iš to galima išvesti logišką prielaidą, kad jeigu psichologinių ir dvasinių praktikų metodais būtų galima sukurti šią patirtį šiuolaikinių žmonių sąmonėse, tiek vyrų, tiek ir moterų, tai visa žmonija pakiltų iki pačių aukščiausių koncepcijų suvokimo ir atsirastų žmonijos lygį pranokstanti rasė – superžmonija. Būtent šio tikslo siekia evoliucija, šiuos uždavinius kelia sau gamta visose gyvybės bangų karalystėse.

Nuo pat žmogaus pasirodymo evoliucijos avanscenoje pradžios jau egzistuoja dvasinio tobulumo siekimo techninės priemonės, kurias galima laikyti tikrąja žmogaus prigimtimi ir per kurias vystosi aukščiausio lygmens genijus. Tenka pridurti, kad genijus tėra tik antrinis produktas ir fizinis žemiškas atšvaitas arba savo asmeninio žvaigždinio *aš* orbitos atvėrimas ir niekada nebuvo šio Didžiojo Darymo šaltinių laikomas aukščiausio įkvėpimo tikslu. *Pažink save* – ši frazė buvo per visus laikus pati aukščiausia taisyklė, teikusi postūmį patiems aukščiausiems siekiams.

Jeigu meno šaltinis yra sielos gebėjimas girdėti ir matyti ten, kur išorinis protas nieko nejaučia, išskyrus tuštumą ir tamsą, tada akivaizdu, kad misticismas yra vienintelė tikro menininko išraiškos priemonė. Misticismas, kaip kažkokia sentimentali Gamtos užgaida, visais laikais buvo ir tebėra švenčiausias iš visų menų. Mistikas yra pripažintas tarpininkas, jo rankose raktai nuo viršutinių ir apatinių sferų, jis arčiau už kitus prileistas prie Šventovės ir jį veda betarpiškai dvasia. Todėl visais laikais jo pasiekimai yra ir visų kitų pasiekimai. Tačiau pastaruoju laiku, įsivyraujant destruktinei Šėtono veiklai, menininkas-mistikas vis dažniau patiria nesėkmę. Prastas poetas ar prastas muzikantas – tai tik priekaištas vienai ar kitai meno šakai, tokie vardai tiesiog išsitrins iš žmonijos atminties.

O štai šarlatanai arba apsišaukėlis magas nešioja po pasaulį blogį. Užuoť nešęs žmonijai, kaip būtina magui, švelnią dvasios šviesą, jis, priešingai, slepia ją, uždengia tankia tamsos uždanga. Dėl šios priežasties apsišaukėlis visada likdavo vienišas, jo draugijos ieškojo nedaugelis, jį šlovino tik tokie patys.

Mistikas ieško ne savęs pažinimo protu, ne intelektualios visatos filosofijos, nors ir to neatsisako, jis ieško gilesnio savęs suvokimo lygmens. Tam įrodymu gali būti visa filosofijos istorija. Tuo, kad tik transcendentinis protas – nurimęs kaip vandens paviršius be vėjo, ramus ir atviras – geba kaip veidrodis atspindėti dalelę amžinybės, tikėjo tik tikrieji mistikai, kurių nuolatinė patirtis patvirtindavo jų tikėjimą.

Tik tada, kai nuščiūva protas arba keičiasi pats mąstymo principas, kai amžinas fizinio mechaninio proto judėjimo ratas nustoja suktis ir jį pakeičia nesutrikdoma ramybė, gali atsirasti dvasiniai regėjimai ir pasireikšti ta didi amžių patirtis, atspindinti ir nušviečianti visą būtybę šiltu įkvėpimu ir pilnatve, giluminais aukščiausio lygmens reginiais.

Metodologinis misticizmas¹¹ skirstomas į dvi pagrindines dalis:

1. Magija, apie kurią toliau kalbama šioje knygoje;
2. Joga, kuri sanskrito kalba reiškia *sajungą, vienijimąsi* ir veda *Dieviško Vienijimosi Keliu*; tai Rytų mokslas apie fizinį, protinį ir dvasinį vienijimąsi.

Dabar pats laikas pateikti atsakymą kritikams, jaučiantiems pasibjaurėjimą misticizmu, kurį supranta kaip jogą ir meditaciją, o magiją laikantiems abstrakčiu ir nedvasingu užsiėmimu. Tai labai netiksli charakteristika ir prieštarauja esmei, nes ir magija, ir joga galima pasiekti visiškai realių rezultatų, ką aš ir ruošiuosi įrodyti.

Joga yra pažinimas, kurio objektas yra pats pažįstantysis subjektas (refleksyvus pažinimas), o magija yra pažinimas patiriant ekstazinę psichinę-dvasinę pakilumo būseną, kuriai būdingas nekritiškas savęs ir ekstazės objekto vertinimas (ekstazinis pažinimas), arba fizinis transas, sukeliantis aiškiaregystę ir palaimos būseną, kuriai esant galima patirti regėjimus. Abu šie procesai apibūdinami terminu *misticizmas*, tačiau labai dažnai jų prasmės maišomos arba neteisingai suvokiamos. Terminas *misticizmas* yra vienintelis teisingas nusakant mistinį arba ekstazinį tarpusavio santykį tarp *aš* ir visatos. Jis išreiškia asmenybės santykį su imlesne, visapusiškesne sąmone arba savo paties viduje, arba išorėje, kai, išeinant už savo paties poreikių ribų, susiduriama su kažkuo reikšmingesniu ir harmoningesniu. Jeigu šis apibūdinimas atitinka mūsų pažiūrų sistemą, tada tampa aišku, kad magijos, išrastos ir duotos tam pačiam tikslui (išreikšti minėtą asmenybės santykį), nors ir skirtingais metodais, negalima supriešinti su joga, vadinasi, beprasmiška kalbėti apie vienos sistemos trūkumus ir kitos privalomus. Dar subtiliau pažvelgus į giluminius magijos aspektus, arba į pačius geriausius jos atvejus, abi sistemos tėra tik atskiros misticizmo dalys, o pati sistema apima visą žmogaus ir visatos vienovę.

Apie jogą prirašyta ir teberašoma daug egzotiško tuščiažodžiavimo. Geriausiai Dieviško Vienijimosi Kelio paslaptis apibūdina Patandžalio¹² parašytų jos sutrų antrasis aforizmas: „Joga siekia išvesti į realybę, sugriaudama kasdieninės snaudžiančios sąmonės pagrindus, kad, nustojus suktis kasdieninių minčių verpetui ir nuščiuvus protui, nušvistų amžina vidinė dvasinio grožio Saulė ir savo ryškia šviesa nušviestų gyvybę bei nemirtingumą, tuo pačiu išskeldama žmogaus vertę.“

Visi jos pratimai ir pozos – tai mokslškai pagrįstos pakopos, vedančios į pagrindinį tikslą – visišką minčių valdymą valios pastangomis. Protas turi būti švarus, be jokios mintelės. Magija, priešingai, yra psichologinė įsiminimo (mnemoninė) sistema, kurios metodai (apeigos, ceremonijos, pasiruošimo detalės, užkalbėjimai) sąmoningai nukreipti padėti sielai ir vaizduotei pasiekti egzaltacijos, visiško perėjimo iš normalios sąmonės būsenos į pakitusią (transcendentinę) sąmonės būseną. Jogos atveju dvasinė ašis ramiai tūno nepajudinama medžio šaknyse, ir visi metodai skirti sąmoningai suardyti visai sąmonės struktūrai, kad būtų atverta viduje esanti siela. Magijos atveju visi metodai skirti pilnai išeiti už sąmonės plokštumos, kurioje egzistuoja ir medžio šaknys, ir pats medis, ir ta pati dvasinė ašis. Abiem atvejais pasiekama ta pati ekstazė ir nuostabus džiaugsmo proveržis, pakylėtas ir užliejantis visą būtybę nepakartojamu šventumo pojūčiu. Tada be jokių išvedžiojimų galima suprasti, kad ideali priemonė surasti vienintelį, neapsakomos vertės perlą, per kurį žmogus įgyja gebėjimą regėti šventą Dievo rūmą, tai protinga abiejų sistemų kombinacija. Bet kuriuo atveju

¹¹ Misticizmas (gr. paslaptingas) – religinė, filosofinė kryptis, pripažįstančios, kad žmogaus siela gali pažinti (patirti) transcendentinį Absoliutą (Dievą), su juo tiesiogiai (intuicija, apreiškimu) susiliesti (susijungti), kad visi realaus pasaulio reiškiniai turi paslaptinę, jautimais nefiksuojamą ir protu nepaaiškinamą, taigi antgamtinį, aspektą, pradžią, šaltinį. Misticizmo atmainų yra įvairiose transcendentinio Absoliuto sąvoką turinčiose religijose ir iracionalistinėse filosofijos srovėse (indų vedanta, budizmas, kinų daosizmas, graikų orfizmas, pitagorizmas, neoplatonizmas, gnosticizmas, islamo sufizmas).

¹² Patandžalis – jos filosofijos pradininkas. Mokslininkai mano, kad jis gyveno apie 200 m. pr. Kr., ezoterikai – kad apie 700-600 m. pr. Kr., gal rišių, įkvėptųjų adeptų, laikais.

magija bus efektyvesnė ir galingesnė, jeigu ją sujungsime su pagrindiniu jos tikslu – realia proto kontrole. Savo ruožtu joga, susijungusi su magijos menu, įgyja rausvą romantikos atspalvį, praturtėja įkvėpimu ir sužaižaruoja gyvybę.

Kai aš kalbu čia apie magiją, turiu mintyje amžinos šlovės vertą senąją Dieviškąją Teurgiją. Aš rašau apie dvasinio prado ir dieviškumo paieškas; apie savęs kūrimo uždavinį, apie amžinybės ir begalinumo šviesos parnešimą į žmogaus gyvenimą.

Magija yra visai ne tai, kuo įprasta ją laikyti, tai nėra pigių triukų rinkinys, ne haliucinacijų produktas, atsiradęs iš sąjungos su didžiu nemokšišku, ji nemaitina ištvirkusios žmonijos aistrų. Dėl šarlatanų nemokšiškų manipuliacijų masių aistromis ir tikrųjų magų slapto gyvenimo būdo ir savo tekstų užslaptinimo, magiją per amžius masės maišė su raganavimu ir demonizmu. Šioje knygoje nerasite receptų, kaip sukurti užkalbėjimą ir paruošti meilės gėrimą, kaip gaminti amuletus ir užkeikti kaimyno karvę. Tokie ir panašūs kvaili veiksmai teisėtai vadinami juodąja magija, ir autorius neneigia, kad čia išvardyti jos metodai egzistuoja. Tačiau jeigu kas nors panorės atverti sau amžinos palaimos šaltinį, iš kurio srūva Dieviškumas, jeigu atsiras norinčių pažadinti savyje kilnesnę ir aukštesnę dvasios sąmonę ar pašvęsti savo gyvenimą tarnystei žmonijai, tai tegul jie su visu įkarščiu imasi magijos. Jos metodai ir priemonės gali patenkinti pačius aukščiausius sielos siekius.

Akademieniai šaltiniai magiją vadina paprastų veiksmų panaudojimu, siekiant nepaprastų rezultatų. Priimkime šį apibūdinimą ir dar pridurkime anglų rašytojo, mokslininko ir gydytojo E. Henrio Hevloko (1859 – 1939) žodžius, kad magija vadinamas ištisas individualių asmeninių veiksmų srautas. Su tuo mes visiškai sutinkame, nes kiekvienas sąmoningas gyvenimo sferos veiksmas teisėtai gali būti pavadintas magišku¹³. Argi nestulbina ir nežavi kūdikio virtimas suaugusia asmenybe? Netgi kiekvienas valios pasireiškimas: rankos pakėlimas, žodžio tarimas, tylus minties radimasis – be jokio perdėjimo yra magiški veiksmai.

Tačiau magijos siekiamas efektas egzistuoja šiek tiek kitoje veiklos plokštumoje nei natūralūs gamtos procesai, kuriuos čia išvardinome, nors ir jie, nepaisant viso jų kasdieniškumo, yra nuostabūs ir priskirtini taumaturgijos¹⁴ sričiai. Rezultatas, kurio magas siekia savo veiksmais (operacijomis), yra jo paties sąmonės visatos (mikrokosmo) dvasinė rekonstrukcija ir yra pati reikšmingiausia iš visų įmanomų permainų. Magijos metodai suteikia sielai laisvę; tarsi iš lanko iššauta strėlė ji kyla į viršų, į ramų, nesudrumstą, gilių atokvėpį.

Tačiau įtemti lanko templę gali tik pats žmogus, niekas kitas už jį šio uždavinio neatliks. Būtent ši kokybinė sąlyga ir yra visas magijos trūkumas. „Išsigelbėjimas“ įmanomas tik tuo atveju, jeigu pats žmogus nusprendė jo siekti ir pats ėmėsi atitinkamų veiksmų. Universali Būtis ir kosminiai Centrai amžini, jie egzistavo ir egzistuoja, bet pirmą žingsnį link jų turi žengti pats žmogus. Po to, kaip sakė Zaratustra¹⁵ *Chaldėjų orakule*¹⁶: „Palaiminti nemirtingieji neužtruks apsireikšti“.

Savo likimo priežastis ir kūrėjas yra pats žmogus. Kaip jis elgiasi, tokia turi būti ir jo ateitis. Tačiau ne tik. Jo kumštyje suspaustas visos žmonijos likimas.

Uždegti žvakę labai paprasta. Tačiau kokią prasmę turi šis veiksmas ir ką juo vadiname? Dega tik pati viršutinė jos dalis, tai jo skleidžia šviesą ir teikia liepsną. Uždegamas yra tik dagtis, tačiau sakoma: uždegti žvakę, visą žvakę, kuri savo šviesa išsklaidys aplink tvyrančią tamsą. Šiame

¹³ Analogiškai Šri Aurobindas sakė: „Visas gyvenimas yra joga“; perfrazavę galime sakyti, kad „visas gyvenimas yra magija“.

¹⁴ Taumaturgija (gr. *thaumos* – stebuklas + *ergon* – veiksmas, darymas) – stebukladarystės galia. Pasak taumaturgijos, magija naudojama materialiam pasauliui pakeisti.

¹⁵ Zoroastras, arba Zaratustra (VII-VI a. pr. Kr.) – iranėnų pranašas, religinis reformatorius; jo reformuotas mazdaizmas vadinamas zoroastrizmu; yra zoroastrizmo švento rašto Avestos seniausios dalies – Gatų – autorius. Kartu su Moze, Hermiu Trismegistu yra laikomas vienu iš trijų didžiausių tikėjimo mokytojų, anksčiau už Kristų skleidusių monoteistinį tikėjimą.

¹⁶ *Chaldėjų orakulas* – didelio traktato likučiai, kuriuos, manoma, II a. pr. Kr. į Romą atsivežė chaldėjų magas Julianas. *Orakulas* atskleidžia dvasinę visatos schemą ir parodo senąją teurgijos techniką, naudotą kontaktams ir vienijimuisi su dievišku visatos šaltiniu.

pavyzdyje mes įžiūrime analogiją su visu pasauliu. Jeigu bent keletas žmonių iš kiekvienos tautos ir rasės *atrastų save* ir pasišvęstų vienytis su pačiu Gyvybės Šaltiniu, tai jie taip sušvytėtų, kad taptų žmonijos atžvilgiu tomis pačiomis žvakėmis, degančiais dagtimis, ir nušviestų visą visatą palaiminga ir nuostabia auksine aureole. Ir šie trokštantys pasišvęsti dvasiniam tobulėjimui žmonės, bendroje Žemės gyventojų masėje sudarantys beveik neįžiūrimą, mikroskopinį dydį, yra vienintelė žmonijos išganymo viltis. Žinomas prancūzų magas Elifasas Levis savo knygoje *Magijos paslaptys* pasiryžo pateikti naują požiūrį, kuris ryškia šviesa nušviečia šią temą.

„Dievas amžinai kuria didįjį Adomą, universalų ir tobulą žmogų, kurio sieloje egzistuoja visos dvasios ir visos sielos. Todėl protas vienu metu gyvena du gyvenimus, vienas iš kurių – bendras, panašus į visų gyvenimus, o kitas – atskiras, individualus“.

Šis prototipinis Adomas kabalistiniame kūrinyje *Švytėjimo Knyga* (hebr. *Sefer ha-Zohar*, arba tiesiog *Zohar*) pavadintas Dangišku Žmogumi, Adomu Kadmonu, kurio vientisoje struktūroje, kaip pabrėžia didis magas, egzistuoja visų žmonių, visų gyvų būtybių sielos. Visi mes, kiekvienas žmogus, kiekviena gyva būtybė ir dievai, esame šio kosminio kūno atomai, molekulės ir ląstelės, Šios Sielos gerovės ir socialinės sandaros procese atliekantys savo konkrečią funkciją.

Ši filosofinė teorija siūlo nuostabią tezę, kad kaip Žemės žmogus turi savo intelektą, valdantį jo veiksmus ir mintis, taip Dangaus, arba Žvaigždžių, žmogus turi sielą, esančią jo centriniu protu ir pagrindine jo savybe. „Viskas, kas egzistuoja Žemėje, turi savo dvasinį prototipą viršuje, ir nėra nieko, kas nebūtų susijęs su kuo nors, esančiu viršuje, bet neturinčiu tarpusavio ryšio“, sako kabalistikos daktarai. Kaip žemės fizinio žmogaus smegenų materija yra jautriausia ir tobuliausia visame jo fiziniame kūne, taip ir patys jautriausios ir dvasiškai tobuliausios visatos būtybės turi Dangaus žmogaus širdį, protą ir sielą.

Kitaip sakant, kaip tik dėl šios priežasties tik tie nedaugelis, kurie prisiims nelengvą Didįjį Darymą, įgis gebėjimą *rasti save* dvasine prasme ir susitapatinti sąmone su universaliomis būtimis, kaip jas vadino Jamblichas¹⁷, arba dievais, sudarančiais Dangaus Žmogaus širdį ir sielą, galės tapti žmonijos tarnais. Taip jie išpirks visas nuodėmes ir realizuos įsikūnijimo Žemėje tikslus.

Todėl misticizmas, tiek magija, tiek ir joga, yra priemonės siekti naujo universalaus gyvenimo – pilnatviško ir didingo, kupino unikalių galimybių, kurių niekada anksčiau nebuvo, laisvo kaip saulės šviesa, žavaus kaip tik prasiskleidęs rožės pumpuras. Ir žmogus gali įžengti į šią ateitį, nes ji priklauso jam.

2. MAGIJOS MENO UŽTARIMAS

Visiškai tikėtina, kad iš atskirų šaltinių pasigirs mane smerkiančių griausmingų žodžių, jog šioje knygoje pristatyta magijos sistema pagrįsta vien žemąja žmogaus prigimtimi, todėl ir visą teurgijos meną netruks apkaltinti psichizmu¹⁸, ir tai padarys, pavyzdžiui, teosofiniai¹⁹ sluoksniai. Šie

¹⁷ Jamblichas (gr. *Iamblichus*) – antikos mistikas (apie 280 - 330 m.), didis magas, teurgas ir rašytojas, neoplatonikas ir filosofas, kilęs iš Sirijos. Jo vientisos biografijos neišliko dėl neapykantos, kurią jam jautė krikščionys. Tačiau tie duomenys, kuriuos pateikia atskiri pagoniški šaltiniai ar nepriklausomi autoriai, rodo jo nepaprastą, tiesiog šventą moralę ir neprilygstamas žinias. Jį galima laikyti teurginės magijos skleidėju tarp neoplatonikų bei praktinių misterijų atgaivintoju ir be Šventyklų. (E. Blavatskajos *Teosofinis žodynas*).

¹⁸ Psichizmas (gr.) – terminas, kuriuo mūsų laikais apibūdina bet kokią psichinį reiškinių, pavyzdžiui, mediumizmą, sensoriškumą, jautrumą hipnozei, paprastą pranašavimą astralinėje šviesoje ir tikrą dievišką regėjimą; tiksliau, šis žodis apima kiekvieną tiek žmogiškos, tiek ir dieviškos Sielos jėgų ir gebėjimų pasireiškimo fazę (E. Blavatskajos *Teosofinis žodynas*).

¹⁹ E. Blavatskajos sužadintas teosofinis judėjimas apėmė ezoteriškai nusiteikusius aristokratinus Londono sluoksnius ir tapo tos aplinkos savotiška laiko leidimo forma su dvasingumo atspalviu, o tikrųjų teosofų senąja to žodžio prasme (mokslas, religijos ir filosofijos sintezės prasme) buvo ir tėra tik vienetai, bet pats judėjimas ir nekėlė sau tokio tikslo; pagrindinis Himalajų Mokytojų tikslas buvo per E. Blavatską paskleisti masėms naują pažinimo porciją ir pakeisti XIX a. pabaigos pažiūras į visatą, pajudinti naujo mąstymo kryptis.

sluoksniai nuolat siekia kabinti neapykanta persunktas skandalingas etiketes viskam, ko jie nesuvokia. Tačiau mano įsitikinimas, kad magija ir yra ta priemonė, kuri padeda šturmuoti dangų, padeda man tiesiog ignoruoti teosofų praeiksmus ir įžeidinėjimus, nepastebėti jų pikto smerkimo. Iki šių dienų išliko neteisingas supratimas, kas yra magija ir kokie jos tikslai, todėl manau, kad atėjo laikas vieną kartą ir visam laikui užgesinti nesusipratimų ir painiavos židinį, pateikiant elementariausius magijos meno principus.

E. Blavatskaja, komentuodama *Dzian Knygos* stansus *Slaptosios Doktrinos* puslapiuose, pasakoja, kad kiekvienas žmogus yra dieviškumo, neišmatuojamos išminties, jėgos ir dvasingumo kibirkštis, arba atvaizdas. Didis teurgas Jamblichas vadina tas sąmoningas būtybes dievais, arba universaliomis sąmonėmis.

Naujos XX a. kartos teosofų draugijos vadovas, vadovavęs nuo 1929 iki 1942 m., dr. G. Purukeris rašo: „Pati subtiliausia žmogaus struktūros dalis yra vienos iš begalinėje kosminėje erdvėje išsibarsčiusių saulių dvasinės dalies kūdikis. Savo giluminėje struktūroje jūs – dievai, dvasinės saulės atomai“... Pasak *Slaptosios Doktrinos*, Dievas – tai hierarchinė būtybė, kuri pačiose labiausiai nutolusiose evoliucijos epochose, seniai, labai seniai, buvo toks pats fizinis žmogus, kaip ir mes su jumis. Koncentruotos pastangos ir sąmoningas progresas padėjo jam pasiekti vienijimosi su po visą visatą išsklidusia Dvasine Realybe. Tačiau tokio susitapatinimo, vienijimosi, arba susijungimo metu ši būtybė išlaikė individualybės patirtį, bet asmenybė peržengė siaurus asmeninius rėmus ir toliau plėtojo tą patį vaidmenį tik jau visos visatos, jos dalies ar kurio nors aspekto mastu. Kadangi, remiantis šiuo apibūdinimu, žmogus yra tokios didingos sąmonės kibirkštis, kosminių dievų kūdikis, tai jo gyvenimo raida negali turėti jokios kitos alternatyvos, išskyrus siekį vienytis su savo dvasiniais protėviais. Magijos ištakos, jos esminė priežastis, ir yra užtikrinti šį vienijimąsi.

Šios knygos puslapiuose tikiuosi atskleisti skaitytojams, kad magijos metodai atėjo iš senovės tradicijų ir kad juos pripažino, tiesiogiai arba netiesiogiai, aiškia arba slapta, didžiausi iš žmonijos pripažintų filosofų ir mokslininkų. Savo veikaluose dieviškasis teurgas Jamblichas labai daug kalbėjo apie magiją, kaip ir Proklas (412 – 485), Porfirijus (234 – 305), ir netgi nusipelnusių mūsų amžininkų darbuose dažnai minima dieviškoji magija.

Taigi kiekviena atsitiktinė ir įžūli magijos charakteristika yra absurdiška. Taip teigiantis net nežino, kad magas privalo gebėti kontroliuoti visą savo prigimtį; kiekvieną jo būties elementą Valia turi išvystyti iki tobulumo. Neturi būti nuslopintas nė vienas žmogaus principas, nes kiekvienas iš jų yra aukščiausios dvasios aspektas ir privalo atlikti savo funkcijas, siekti savo tikslo ir atitikti prigimtį. Savo karjeros pradžioje magas privalo suvokti, kad vienintelis jo siekis turi būti jo aukščiausiasid Aš ir kad visos savybės, kokias tik jam pavyks išsiugdyti, turi būti nukreiptos tik į šį tikslą. Bet koks net menkiausias veiksmas turi turėti išimtinai tik dvasinę motyvaciją. Siekis vienytis ne su dieviškumu yra juodosios magijos aktas ir turi būti laiku pastebėtas.

Dar egzistuoja nuomonė, kad magija veda į mediumizmą²⁰, nes ir magas, ir mediumas sukelia transą. Tačiau skirtumas tas, kad mediumas sukelia neigiamą transą, jo sąmonė nusileidžia žemyn į fizinės gyvybės lygį ir operuoja šioje sferoje. Magas, priešingai, išlaiko padidintą aktyvumą visuose savo auros aukštesniuose kūnuose. Jo metodo esmė atverti savo struktūrą dieviškumui, o ne nusileisti į fizinės gyvybės žemąsias sferas. Tai svarbiausias ir esminis skirtumas. Maginės valios ugdymas ir susijungimas su sielos, dvasios planais sudaro visą magijos technikos esmę. Mediumistinis, arba

Panašiai šių dienų mūsų šalies šio to pasiskaitę ezoterikai jaučia neapykantą ne tą patį skaičiams arba šio to daugiau žinantiems. Tai bendras nemokšiško sindromas.

²⁰ Mediumizmas – asmens, spiritistų laikomo mediumu, tarpininku tarp žmonių ir dvasių, sukelti hipnotiniai arba parapsichologiniai reiškiniai, kai mediumas pasinaudoja savo ar kliento gyvybine energija ir suteikia ją dvasiai seanso metu, ir t.t.

spiritistinis, transas tėra dirbtinis perėjimas į inertinę būseną, gyvulinę, žemesnę už žmogaus, sąmonę. Tokio neigiamo pasyvaus, arba inertinio, transo metu mediumas atsiriboja nuo visko, kas žmogiška ir dieviška, ir laikinai pereina į žemuosius auros kūnus. Magas veikia išimtinai tik dėl dieviškumo, todėl magija nėra vienu savo pasireiškimo aspektu neturi nieko bendra su mediumizmu.

Šioje knygoje pateiktos magijos praktikos pagrįstos praktine kabala, t. y. šventąja Egipto teurgija ir žydu filosofija. Praktinę magiją autorius dėsto remdamasis kabalistiniu Gyvybės Medžiu, nes jis labiausiai atviras sintezei ir konstruktyviai klasifikacijai, be to, pateikia tai, ką tiksliausiai būtų galima pavadinti magijos alfabetu. Kabala nebando pateikti ir nepateikia nei tobulos magijos kalbos, nei pilnos filosofijos. Šie dalykai įgyjami išimtinai tik kartu su dvasine patirtimi, bet išstudijavęs kabaloje egzistuojantį idėjų, skaičių, simbolių bei užuominų alfabetą kiekvienas žmogus, pasitelkęs magijos metodus, sugebės susikurti veiksmingą aukštąją filosofiją, kuri nešė pranešimą per visą gyvenimą.

3. KABALA²¹

Pasak iškiliausių visų laikų teurgų, greta praktinio darbo ir kaip būtina sąlyga pradėti šį darbą yra magijos teorijos ir praktikos pagrindą sudarančios karališkos filosofijos išmanymas. Tai suvokiant, bus lengviau orientuotis mūsų pasirinktoje srityje. Ir iš tikrųjų, sunku suprasti loginius magijos argumentus, jau nekalbant apie mago viduje ir išorėje vykstančių procesų suvokimą, jeigu mago mintis nebus filosofinė. Nuo sąmoningo okultinių simbolių ir jų atskleidžiamų realybių suvokimo priklauso visų maginių operacijų veiksmingumas. Magijos simboliai ir reikmenys, patekę į nesusipažinusio su šio meno pagrindais profano rankas, nesukurs stebuklo. Paviršutiniška intelektualiai pažintis su šiais slėpiniais principais taip pat neišves į dvasinių eksperimentų lygį. Iš kitos pusės, maginis visatos tyrinėjimas ir jį lydintis dvasinis suvokimas sąmonėje įgyja didesnę vertę, atskleidžia gilesnius kodus, kai turi tvirtus teorinius pagrindus.

L. Spens savo knygoje *Egipto paslaptys* (L. Spense, *The Mysteries of Egypt*) pripažįsta, kad magijos filosofinė sistema suėmė į save visą senojo pasaulio išmintį ir visas slaptąsias žinias, kurios taip susikristalizavo ir susistemino, kad jeigu jos būtų nepraradusios savo pirminio pavidalo, tai, ko gero, būtų išgelbėjusios daugelį vėlesnių amžių nuo ne vienos religinės katastrofos ir netikro misticizmo. Tačiau magijos esmė, jos ankstyvasis dieviškas grožis vis tik išliko nesavanaudiškų žmonių dėka, jį puoselėjo didūs ir šviesūs protai. Jūs galite pasisemti šios šviesos iš gnostikų darbų, įtrauktų į neoplatonikų kūrinius, iš sąmoningai užslaptintų alcheminių traktatų, iš rozenkreicerių palikimo. Praktinės magijos filosofijos šviesa nušvietė visus šiuos darbus, kuriuos Gyvybės Medis sutraukė į vieną sintezę ir kurie dabar sudaro subtilią ir veiksmingą sistemą, nušviečia visą mūsų veiklą. Šios maginės sistemos pagrindą sudaro klasifikacinė sistema – Gyvybės Medis ir hierarchinė senojo Egipto žynių kastos religija. Labai nedaug šalių, išskyrus nebent Indiją, gali pasigirti tokiomis ryškiomis mistikos ir magijos tradicijomis kaip Egiptas, kuris teisėtai laikomas magijos lopšiu. Palikime nuošalyje kabalos atsiradimo klausimą, nesvarbu ar ji būtų kilusi iš Egipto, ar dar iš kur nors kitur, nes jokios legendos ir spekuliacijos neturi tiesioginio patvirtinimo. Tačiau egiptiečių praktinė teurgija puikiai dera su kabalos filosofinėmis teorijomis, o nesuskaičiuojamų magų kartų patirtis liudija, kad kažin ar įmanoma rasti dar sėkmingesnę kombinaciją.

Toliau pateiksime pagrindinius visatos suvokimo principus magijos aspektu; šių principų nagrinėjimas turi sudaryti viso praktinio darbo esmę. Kiekvienas sutiks su E. Levio mintimis apie

²¹ Plačiau apie kabalą žr. Dion Fortune *Mistinė Kabala*, Kalendorius, Kaunas, 2005; ir Z'ev ben Shimon Halevi *Visata pagal kabalą*, Mijalba, Kaunas, 2012.

kabalą, išdėstytomis *Transcendentinės Magijos Doktrinoje*²², nes susižavėjimą keliančios kabalos pagrindą sudaro paprasta matematinė simbolių, skaičių ir vardų sistema, kuri naudoja 10 skaičių ir 22 senosios žydų kalbos alfabeto raides.

Ezoterinės filosofijos mintis visada laikė matematiką dievišku mokslu, per skaičius pateikiančiu tiek visatos kūrimo, tiek ir žmogaus būties vystymosi sampratą. Kai kurie magai teigė, kad Gamta gimė begalinės erdvės gelmėse iš idėjų, išreikštų skaičiais. Šios idėjos, arba universalumai, sukūrė pirminius elementus, laiko ciklus, kosminius kūnus, o taip pat dalyvauja visuose dieviškuose pasireiškimuose. Būsimus filosofus-numerologus mokė galvoti apie augimą ir raidą per skaičius, nagrinėti ir matyti besivystančias kosmines realijas kaip nuoseklią judančią skaičių seką. Šias besivystančias būsenas pradėjo atitikti konkretūs skaičiai. Taip pasak magijos filosofijos skaičius NULIS reiškia neapsireiškusią visatos Esmę iki pasaulio sukūrimo, begalinio kosmoso beribiškumą ir nekintamumą, kuriame dar nėra nei žvaigždžių, nei saulių, nei planetų, nei žmogaus. Ratas, apskritimas, savo forma panašus į nulį, buvo laikomas pradinę visa ką pagimdžiusią Realybę išreiškiančiu simboliu. Metafizinis ir dvasinis Taškas, griežtai atitinkantis cikliškumo dėsnį, buvo išreiškiamas ženklu, defisu, linija, besidriekiančia iš viršaus į apačią tame rate, t. y. ryškiai išreikštu vienetu.

Kadangi skaičiai buvo priemonės, arba simboliai, padedantys suvokti abstrakčių universalių idėjų reikšmę, laikui bėgant jais pradėjo keisti pačias idėjas. Vėliau skaičiais pradėjo žymėti pasaulių gimimo procesą. Kiekvienas skaičius, kaip evoliucinių procesų, kuriuos jis nuo pat pastarojo gimimo atitinka, pasekmė, pradėjo reikšti ir šį procesą. Taip atsirado magijos ritualuose naudojama protinga ir logiška geometrinė simbolių figūra Gyvybės Medis.

Pirmiausiai reikia pabrėžti, kad kabalos filosofija – tai evoliucijos filosofija. Pasak jos, visata su visomis planetomis, pasauliais ir nepriklausomomis laisvomis būtybėmis yra pirminio principo emanacija. Šį pirminį principą – substanciją, vieni vadina Dievu, kiti – Absoliutu, tretį – Begalybę, ketvirtą – Viskuo, ir taip toliau. Kabala šį principą, esantį Vienatine Realybe, vadina *Ain Sof*, Begalinumu²³. *Zoharas*, vienas iš reikšmingiausių kabalistinių tekstų, *Ain Sof* sąvoką nusako kaip nekintamą, protu nepažiniamą, begalinę, nepasireiškusią ir absoliučią esmę. Ji egzistuoja už bet kokio intelektualinio suvokimo ribų, nes protas, kuris tėra tik vienas iš jos visa apimančios prigimties pasireiškimų aspektų, jos nepajėgia suvokti. Šis nepajėgumas glūdi pačiame pavadinime: *Ain* – niekas. Efektingiausiu ir įtikinamiausiu šio *nieko* apibūdinimu galima laikyti senųjų egiptiečių grafinę sampratą. Dangų, arba erdvę, egzistavusią prieš bet kokią pasireiškimą, simbolizavo nuogas deivės Nut kūnas. Deivė Nut buvo begalinės erdvės valdovė, iš kurios krūtų tekėjo žvaigždžių pienas pirmapradžio vandens substancija.

Viskas, ką galima pasakyti apie šį Absoliutą, arba Aukščiausią Realybę, yra tai, kad JIS YRA. Amžinas, Visa Esantis, Pats Sau Pakankamas – štai tos sąvokos, kurias gali suvokti fizinis protas. Vienas iš ramybės būsenoje esančio *Ain* simbolių yra Ratas, reiškiantis, kad viskas vienovėje užsidaro, kad judėjimas nuolat sugrįžta į savo ištakas, kaip per amžius egzistuojančiame Auroboro simbolyje, kuriame gyvatė apžioja savo uodegą ir ji grįžta į save pačią. Šį Ratą gali „pertraukti“ tik

²² „Prasiskverbdamas į Kabalos šventovę, stebiesi regėdamas tokį paprastą ir tuo pačiu metu tokį absoliutų mokymą. Būtinai idėjų ir ženklų sutapimas; pačių pagrindinių realybių išaiškinimas per pirminius požymius; žodžių, raidžių bei skaičių trilypumas; filosofija, paprasta kaip alfabetas, gili ir begalinė kaip pats Žodis; teoremos, išsamesnės ir aiškesnės už Pitagoro teoremas; teologija, kurios apibendrinimui pakanka penkių rankos pirštų; begalinumas, telpantis ant kūdikio delno; dešimt skaičių ir 22 raidės, trikampis, kvadratas ir apskritimas – štai visi Kabalos elementai.“ E. Levis, *Transcendentinės Magijos Doktrina*, 42 psl., Kalendorius, Kaunas, 2006.

²³ *Ain Sof* yra vienas iš Trijų Uždangalių, arba trijų abstrakčių būsenų, t. y. Niekas, iš kurio randasi sefiros. Trys Uždangalai yra: *Ain* – Niekas, *Ain Sof* – Begalinumas ir *Ain Sof Aur* – Begalinė Šviesa.

periodiškumo²⁴ dėsnis. Šis visuotinis dėsnis valdo nuolatinį potvynių ir atoslūgių, nuolatinį pasaulių pasireiškimą ir išnykimą. *Ain Sof* veiksmingumas atsispindi tik tada, kai iš jo išsiveržia kūrybos iškėpimas ir pradeda eilinį ciklą, kai viena gyvybė poliarizuojasi dvasioje ir materijoje. Nuolatinio judėjimo Ratą pertraukia jo Begalinė Šviesa, susispausdama, t. y. susikoncentruodama ribotoje erdvėje iki švytinčio ir kibirkščiujančio Taško. Kaip pasiekama tokia milžiniška šviesos koncentracija kosminiame centre ir kas tas neaiškus šaltinis, pasakyti neįmanoma.

Susiklostė daugybė aiškinimų apie *Ain Sof* Valią, apie Valios pasireiškimą. Kad ir kaip būtų, žiūrint iš teurginių pozicijų, filosofinę tradiciją šiuo klausimu reikia priimti kaip duotybę ir nebandyti racionaliai aiškinti kosminio švytėjimo centro pasireiškimą erdvėje fenomeno, priklausančio metafizikos sričiai.

Šis kosminis metafizinis centras vadinamas *Keter*, arba Karūna. Jis yra pirmasis Nežinomojo pasireiškinys, Begalinės Šviesos koncentracija. Jis ir pats tam tikra prasme yra nežinomas; *Zoharas* jį taip ir vadina Slėpininguoju. E. Blavatskaja jį vadina pirmuoju Logosu – visatos kūrybiniu principu ir pagrindiniu dėsniu – Nepasireiškusiuoju, nes jis suteikia impulsą gimti tiek dvasiai, tiek ir kosminės materijos šaltiniui. Jį atitinka VIENETAS, nes tai yra Taškas Rate, ištemptas į viršų ir paverstas šiuo skaičiumi.

Kadangi Karūna yra emanacijų sistemos viršūnėje ir aukščiausiam Gyvybės Medžio, kurio šaknys glūdi dangų taške, ji simbolizuoja žmogiškos sąmonės pagrindą ir aukščiausią substancijos šaltinį. Tai aukščiausias jutimasis dvasinis taškas, metafizinis sąmonės centras arba monada, atitinkanti abi šias sąlygas – egzistuoja ir kaip reali individualybė, ir kaip aukščiausia materijos gradacija. Iš monados pasireiškia dualizmas, arba du aiškūs ir konkretūs, amžinai tarpusavyje susiję apibrėžtos visam pasireiškimui veiklos principai. Šie principai yra sąmonė ir nepriklausomas metafizinis pagrindas, sudarantis sąmonei nuolatinį pasireiškimą lauką, pradinę kosminę substanciją. Pirmas principas vadinasi *Hokmah* – Išmintis, antrasis – *Binah* – Suvokimas. Kabalos filosofai nuolat stengėsi visus abstrakčius dalykus paversti protui ir jausmams suprantamomis sąvokomis. Taip sefira *Hokmah* pristatoma kaip Tėvas, o sefira *Binah* – kaip Motina. Visoms sefiroms, esančioms žemiau Karūnos, kabalos filosofai suteikė vyriškas ir moteriškas charakteristikas, o suderintus vyriškų ir moteriškų sefirų veiksmus jie pavadino vaikais; neutralios sefiros yra pusiausviros, t. y. pastovios. Taip Gyvybės Medis su dešimt emanacijų-sefirų iš aukščiausios abstrakcijos virsta keliomis visiškai konkrečiomis materialiomis fizinių galimybių ir dvasinių jėgų triadomis. Vyras, moteris ir vaikas; pozityvus, negatyvus ir jų sąveikos rezultatas trečiame, neutralizuojančiame, sutaukiančiame faktoriuje.

Šie du sefirų principai – mes toliau juos vadinsime Tėvu ir Motina – užrašomi Tetragramatono²⁵ raidėmis. Tai keturios raidės – *Jod He Vau He* (Tėvas, Motina, Vaikas, Marti).

Tiek dvasia, tiek ir materija yra realūs dalykai pasireiškimui periodu, nors iš tikrųjų jie tėra tik *Ain Sof* veiklos laikinos formos.

Hokmah energijos, sklindamos visoje erdvėje ir savo betarpišku nešėju pasirinkdamos *Binah*, pagimdo likusias septynias emanacijas, o kaip to rezultatas pasireiškia fizinis pasaulis. Idealią arba įsivaizduojamą *Hokmah* pasaulį, planą, formuoja Logosas, esantis *Keter*. Tai idėjų (prototipų) pasaulis, kurių pagrindu vėliau bus apreiškintas būsimas pasaulis. Visą *Hokmah* prigimtį galima apibūdinti kaip gebėjimą formuoti idėjas arba kosmoso Vaizduotę, kur viskas pirmiausiai yra sukurama kaip idėja, o po to realizuojama ir pasireiškia substancijose.

²⁴ Čia autorius aprašo hermetinį ritmo principą; žr. *Kibalionas*, Nesvis, Kaunas, 2002; p. 22-32, 90-96.

²⁵ Žr. E. Levis, *Transcendentinės Magijos Doktrina*, 78-89 psl; G.O.M. *Okultinė enciklopedija*, 26-37 psl.

Trečioji sefira *Binah* atitinka visų formų Motinos energijas. Pasak Galilėjos rabino Mošės (Mozės) Kordovero (1522 – 1570), šis skaičius yra visų daiktų šaknis. „Pirmapradė kosminė esmė“ ir „pirmapradė energija“ – tokiais terminais E. Blavatskaja apibūdina šį pasireiškimą, kurį kabala vadina Didžiąja Jūra, *Marah*. Jūra labiausiai tinkamas simbolis tai plastiškai prototipinei visų formų substancijai ir šios sefiros neišsemiamai, nesibaigiančiai, bet pasyviai energijai apibūdinti. Priimta, kad *Binah* atitinka juoda spalva, nes būtent ji sugeria visas spalvas, kaip ir visas materialias formas po to, kai jos patyrusios begalines transformacijas ir mutacijas grįžta į pradinę substanciją ir yra jos sugeriamos.

Šios trys emanacijos (*Keter*, *Hokmah*, *Binah*) savaip yra unikalios. Karūna su savo dviem išvestinėmis funkcijomis, Tėvu ir Motina, vadinamos dangiškoms sefiromis. Jos tarsi egzistuoja atskirai nuo iš savęs išspinduliuojamų emanacijų. Gyvybės Medžio schemeje matome, kad Dangiškos sefirot egzistuoja virš Bedugnės, didžiulės neapbrėžiamos erdvės, esančios tarp idealaus ir realaus planų. Ši Bedugnė atskiria jas nuo žemesnėmis vadinamų sefirų, t. y. atskiria viršų nuo apačios. Kaip bangos kyla virš vandens paviršiaus, o po to krenta į jį atgal, ir jų judėjimas neturi įtakos bendrai vandens būsenai, taip ir reali visata nedaro jokio poveikio dangiškoms sefiroms, nes pastarosios egzistuoja plane, kuris per daug nutolęs ne tik nuo mūsų pačių, bet ir nuo mūsų gebėjimo suvokti jas. Tik kartu su ketvirtosios emanacijos pasireiškimu atsiranda kažkas, ką žmogus savo netobulų protu gali bandyti suprasti.

Todėl egzistuoja dar vienas numeracijos metodas, papildantis mūsų pateiktą. Tariamą, kad dangiškos sefiros absoliučiai nepriklausomos nuo žemutinių sefirų ir pastarųjų pagimdytas iš savo dieviškos substancijos jokių būdu nedaro įtakos viršutinių sefirų esmei. Kaip ugnis nušviečia kambarį ir nepraranda nuo to savo jėgos, t. y. pats veiksmas nedaro jokios įtakos jos esmei ir būčiai, taip ir dangiškų sefirų veiksmas, kylantis iš jų centrinės esmės, jokių laipsnių nesumažina jų šaltinio realybės. Kitaip sakant, jos egzistuoja pačios sau virš Bedugnės, nors visa aplinkinė erdvė yra persmelkiama jų esybe, o jų numeracija apsiriboja dangiška triada. Pradedant nuo žemutinių sefirų, egzistuojančių po Bedugne, numeracija prasideda nuo vieneto.

Po to iš pirmos triados išeinantis spinduliavimas Bedugnėje atsispindi arba projektuoja antrąją emanacijų triadą.

(Tolesnis emanavimo eigos dėstymas atitinka Dion Fortune pateiktą *Mistinėje Kabaloje*, todėl toliau neversta, o autoriaus samprotavimai apie ritualinę magiją remiasi E. Levio darbais ir neprilygsta jo *Transcendentinei Magijos Doktrinai*. Vertėjo pastaba.)